

Διαβάζουμε στον γαλλικό Τύπο ότι το «Μουσείο της Ιστορίας και των Πολιτισμών της Μετανάστευσης» βρίσκεται στο στάδιο της εντατικής προετοιμασίας και υπολογίζεται να εγκαινιαστεί το 2007 στο Παρίσι. Ένα δημόσιο μέγαρο στο οποίο θα τιμάται ο Βορειοαφρικανός εργάτης της Ρενό, αλλά και ο πολιτικός πρόσφυγας και ο αυτοεξόριστος καλλιτέχνης.

Σκοπός του εγχειρήματος, δεν είναι η καταγραφή μιας ιστορίας προνού και δακρύων, με εικόνες από τενεκεδουπόλεις, υποβαθμισμένα προάστια και ρατσιστικές εξάρσεις. Οι σκοτεινές κηλίδες δεν θα αποσιωπηθούν, αλλά δεν θα δίνουν τον γενικό τόνο. «Το μουσείο, καθεαυτό, δεν είναι πολιτικό», λέει ο Ζάκ Τουμπόν, επικεφαλής αυτού του προγράμματος, «είναι ένα μέσο εκπαίδευσης και πολιτισμού. Όμως η προσπάθεια εγγράφεται σε ένα πολιτικό όραμα».

Κατά την προ-ευρωεκλογική περίοδο, το θέμα των μεταναστών στην Ελλάδα έλαμψε δια της απουσίας του, με εξαίρεση τις ξενοφοβικές κραυγές της Άκρας Δεξιάς, ενώ υποτονικές έως ανύπαρκτες ήταν και οι αναφορές στον κοινό ευρωπαϊκό πολιτισμό. Ούτε μία από τις 40 ερωτήσεις που έπεισαν στο ντιμπέιτ δεν αφορούσε τον πολιτισμό, παρ' όλο που ο υπουργός Πολιτισμού ήταν παρών! Το δικαίωμα σε μια Ιστορία, έστω σε μία «μικρή» ιστορία, το έχουν και οι μετανάστες που ζουν σήμερα στη χώρα μας και, προς το παρόν, μόνο μερικοί ευαίσθητοι καλλιτέχνες ή στοχαστές έχουν ασχοληθεί με κάποιες όψεις αυτής της σύντομης ιστορίας, που ωστόσο έχει σημαδέψει το σύγχρονο ελληνικό τοπίο.

«Στη Γαλλία υπάρχουν 22 μουσεία για τα «σαμπό» (τα ξυλοπάπουτσα), αλλά ούτε ένα για τη μετανάστευση», λέει ένας ιστορικός που φέρνει το παράδειγμα του μουσείου του Ελίς Αϊλάντ, στην είσοδο του λιμανιού της Νέας Υόρκης. Ασφαλώς, η Ελλάδα και η Γαλλία δεν είναι συγκρίσιμα μεγέθη, αφού στον τόπο μας η εισροή μεταναστών είναι ένα πρόσφατο φαινόμενο, ενώ στη Γαλλία ο ένας στους πέντε πολίτες είναι απόγονος κάποιου μετανάστη πρώτης ή δεύτερης γενιάς.

Προς το παρόν, οι μετανάστες βρίσκονται στο οικονομικό, στο πολιτιστικό, στο εκπαιδευτικό, στο κοινωνικό, στο χωροταξικό περιθώριο. Πολλοί, που δεν αυτοπροσδιορίζονται ως ρατσιστές, θυμούνται τις «δύο γυφτοπούλες στο βουνό» και τραγουδούν «εμείς ψωμί δεν έχουμε, τον ξένο τι τον θέλουμε». Εδώ δύσκολα μπορούν να νομιμοποιηθούν οι 250.000 Έλληνες συμβασιούχοι, είναι δυνατόν να «τακτοποιηθούν» οι εκατοντάδες χιλιάδες ξένοι;

Η Γαλλία είναι μια χώρα με ισχυρή και μακρόχρονη παράδοση στην άσκηση μιας πολιτικής ενσωμάτωσης. Ταυτόχρονα, είναι μια χώρα με αρκετή αυτοπεποίθηση ώστε να συνδέσει δύο κατηγορίες που σε πολλούς φαίνονται ασύμβατες: τη μετανάστευση και τον πολιτισμό. Μια χώρα με αρκετή οξυδέρκεια ώστε να κατανοήσει ότι ο ξένος δεν είναι συνώνυμο της απειλής. Η Ελλάδα έζησε τον καημό της ξενιτιάς, αλλά και ωφελήθηκε από την ύπαρξη ενός Ελληνισμού της διασποράς. Μένει να δούμε αν είναι αρκετά ακομπλεξάριστη, ώστε κάποτε να γνωρίσει, να κρίνει, να αφομοιώσει και να μετασχηματίσει γόνιμα τους «πολιτισμούς» που κουβαλούν οι

ξένοι οι οποίοι βρέθηκαν στον τόπο μας ή, αντίθετα, σαν την τσαπατσούλα νοικοκυρά, θα κρύψει τα σκουπίδια, θα κουκουλώσει το «πρόβλημα» κάτω από το χαλί.

Της Μαριάννας Τζιαντζή

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

1. Να πυκνώσετε το περιεχόμενο του άρθρου σε ένα κείμενο 80 – 100 λέξεων.
(μονάδες 25)
2. Να δώσετε έναν τίτλο για το κείμενο στον οποίο δε θα εμπεριέχεται σχόλιο.
(μονάδες 5)
3. Στη 2^η παράγραφο του κειμένου να εντοπίσετε τα σχόλια τόσο της αρθρογράφου όσο και τα ξένα και να αναφερθείτε στα μέσα με τα οποία προσδιορίζονται.
(μονάδες 5)
4. Γιατί θεωρεί ο συγγραφέας ότι η Γαλλία θα έπρεπε να είχε επιδείξει μεγαλύτερη ευαισθησία στο θέμα των μεταναστών; (Η απάντησή σας να δοθεί σε μια παράγραφο).
(μονάδες 5)
5. Να εντοπίσετε τον τρόπο ανάπτυξης της 4^{ης} παραγράφου.
(μονάδες 5)
6. Να γράψετε ένα συνώνυμο για κάθε μια από τις παρακάτω λέξεις: εγχειρήματος, αποσιωπηθούν, σημαδέψει, οξυδέρκεια, κουκουλώσει.
(μονάδες 5)
7. Σε μια ημερίδα που διοργανώνει ο δήμος σας με θέμα: «Η ένταξη των μεταναστών στην ελληνική κοινωνία», έχετε αναλάβει μια εισήγηση για να ευαισθητοποιήσετε τους δημότες σχετικά με τα αίτια και τις συνέπειες του ρατσισμού. Φροντίστε η ομιλία σας να μην ξεπεράσει τις 500 – 600 λέξεις.
(μονάδες 50)